

[Bertel Dahlgaard.]

endnu må have lov at gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg må bestemt afvise, at mine inderlommer skulle være tvivlsomme. De er hele, og de har også ofte indeholdt gode ting, som det ærede medlem har sat pris på i en snæver vending, men jeg må, måske til det ærede medlems bedrøvelse, bede ham om endnu en stund at beherske sin nysgerrighed — jeg kan ikke indrette mine taler under hensyn til de større eller mindre udslag af det ærede medlems nyfgenhed. Vi må fra vor side tilrettelægge vore handlinger på den måde, vi tror gavner sagen bedst, og det finder vi jo nok ud af.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg retter gerne udtrykket „tvivlsomme inderlommer“ til „utvivlsomme inderlommer“, hvis det kan glæde det ærede medlem; men det havde været af interesse i denne situation ikke bare at få en udtalelse om, at man har et eller andet i baghånden, som sådan kan klare det hele, men at få at vide, hvad det er. Det vil det ærede medlem altså ikke ud med.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg accepterer udtrykket med lommerne, men skal tilføje, at socialdemokratiets fremsættelse af dets forslag i dag er virkelig for mig et udtryk for, at den afgørende situation åbenbart ikke er i dag, den kommer nok lidt senere.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg har hele tiden været klar over, at den afgørende situation var, når dette forhold faktisk skulle forhandles. Efter at regeringen har erklæret, at den ikke vil fremsætte forslag, har vi gjort det. (*Bertel Dahlgaard:* Udmærket!). Så, forstår jeg, vil det ærede medlem gemme det store nummer, indtil forhandlingen skal finde sted. Jeg kan sige, at mit parti er overordentlig spændt.

Viggo Stærke: Behandlingen af dette triste lovforslag stunder nu imod sin slutning, og jeg tror ikke, der er mange, der vil savne det, hvis ikke det kommer igen til anden og tredje behandling. Efter den behandling, som såvel forslaget som den højtærede finansminister fik her i tinget i går, er jeg fuld af beundring over, at finansministeren kunne svare, som han gjorde i dag. Jeg tror, at det vakte en del forundring — på samme måde som da Olaf Poulsen i sin tid sagde: „Hvad! Raller du endnu!“

Der var ingen argumenter i det, den højtærede finansminister sagde, der var en række talemåder, en række polemiske udfoldelser, som han har lov at komme med, men saglige argumenter var der ikke, og jeg personlig ville have sat pris på en lignende oprigtighed fra finansministerens side som den, der er udvist af hans partifælle, den tidligere forsyningsminister hr. Axel Kristensen, som har stillet problemet så grelt op: told for at undgå Hedtoft. Det står i „Politiken“ for i dag under „Tidens ekko“, og jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har udtalt på et møde i Aabenraa, refereret i „Højmdal“:

„I visse tilfælde må de konservative bøje af mod venstre, og nu, da spørgsmålet om en toldforhøjelse på 50 millioner kroner er blevet aktuelt, må venstre — til trods for at partiet er modstander af told, mens det konservative folkeparti har toldspørgsmålet på sit program — søge et kompromis. Det er en betingelse for, at regeringen kan arbejde.

Hvis venstre ikke bøjer af, er alternativet en ny regering Hedtoft.“

Enten skal vi have told eller også Hedtoft. Jeg tror altså, at der kan ses lidt mere gemytligt på det, men som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har gjort opmærksom på, har finansministeren i virkeligheden borttaget hele fundamentet for sin egen argumentation ved at komme med den højst tilfredsstillende erklæring, at det er meningen at gå videre med liberaliseringen, ikke alene hvis dette forslag gennemføres, men også hvis det *ikke* gennemføres. Det er en værdifuld erklæring, men den tager jo egentlig argumentationen helt væk fra den højtærede finansministers samtidighedslære, idet ministeren i adskillige taler, artikler og kronikker har hævdet, at man ikke kan videreføre liberaliseringen, uden at man samtidig hæver tolden. Der vil jeg gerne have lov til at henvise den højtærede minister til en indberetning fra den danske ambassade i Rom angående de gunstige virkninger af den italienske liberalisering. Nu er forholdet det, at Italien havde et meget stort tilgodehavende i EPU, og da det gerne ville have realiteter herfor, gik man til en samtidig liberalisering og toldnedsættelse. Samtidig med at man hævede liberaliseringen, ikke til 75, men til 98 pct., reducerede man tolden med 10 pct. Dette har haft den virkning, at importen er steget stærkt, men at eksporten ikke er steget slet så stærkt, hvilket er ganske naturligt, når man har et tilgodehavende. Det